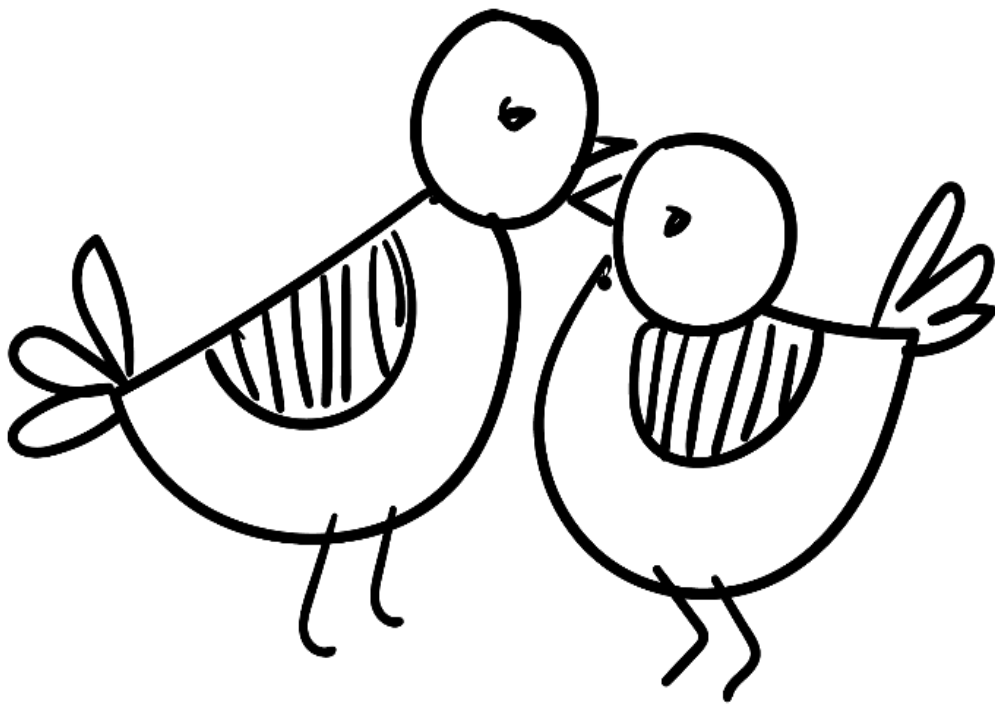

De Familie Eend

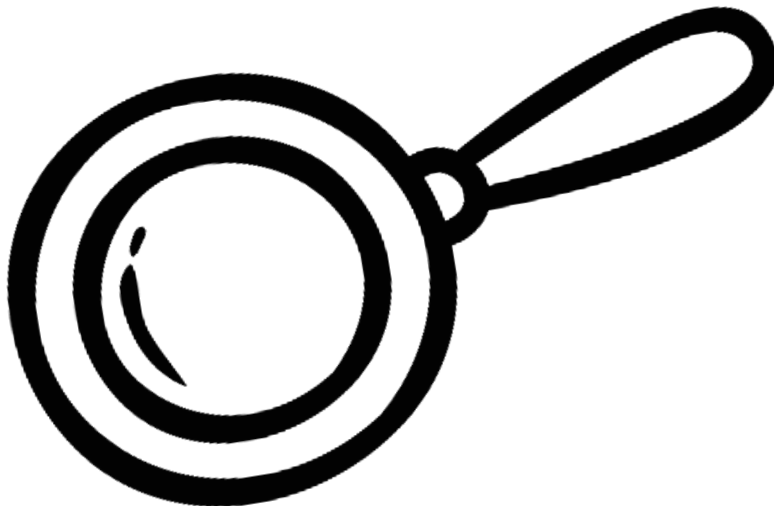

Cathy Ebbers

Illustraties: Luc Teunissen

In het buitengebied woont de familie Eend op een prachtige boerderij. Tot dat daar een enorme bulldozer voor de deur staat.... Wat is hier aan de hand? Vraagt vader Eend. De boel wordt gelijk gemaakt met de grond! We hebben het gebied nodig voor grondstoffen om nieuwe bakstenen te maken. Nou daar weet ik niks van, zegt vader Eend. Normaal gesproken worden daar allerlei procedures voor opgestart om ons hier weg te krijgen? Wij verlaten ons huis niet zomaar! Nou jullie zullen wel moeten. Morgen gaan we beginnen of jullie nu weg zijn of niet.

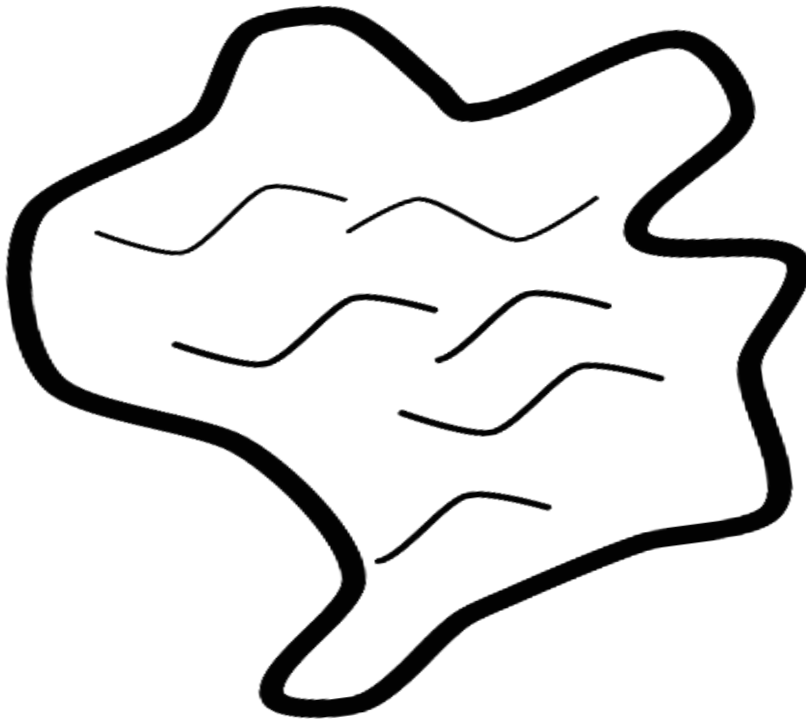
's Avonds zitten moeder Eend en vader Eend aan de tafel. Wat moeten we nu zegt moeder Eend. Ik wil hier niet weg. De kinderen kunnen hier heerlijk zwemmen en rondfladderen. Ik weet het lieverd, zegt vader Eend. Maar ik denk niet dat we veel keus hebben. We moeten opzoek naar een nieuw huis.

Als de haan kraait heeft de familie Eend hun belangrijkste spullen en de kinderen verzameld. De zoektocht naar een nieuw huis is begonnen. Papa waar gaan we heen vraagt Dukkje? Nou zegt vader Eend dat is de grote vraag..... Eerst gaan we maar eens ons kamp opslaan op de camping en van daaruit zien we wel verder. Oh leuk! Volgens mijn vriendjes heb je daar een speeltuin, ballenbak en zwembad!

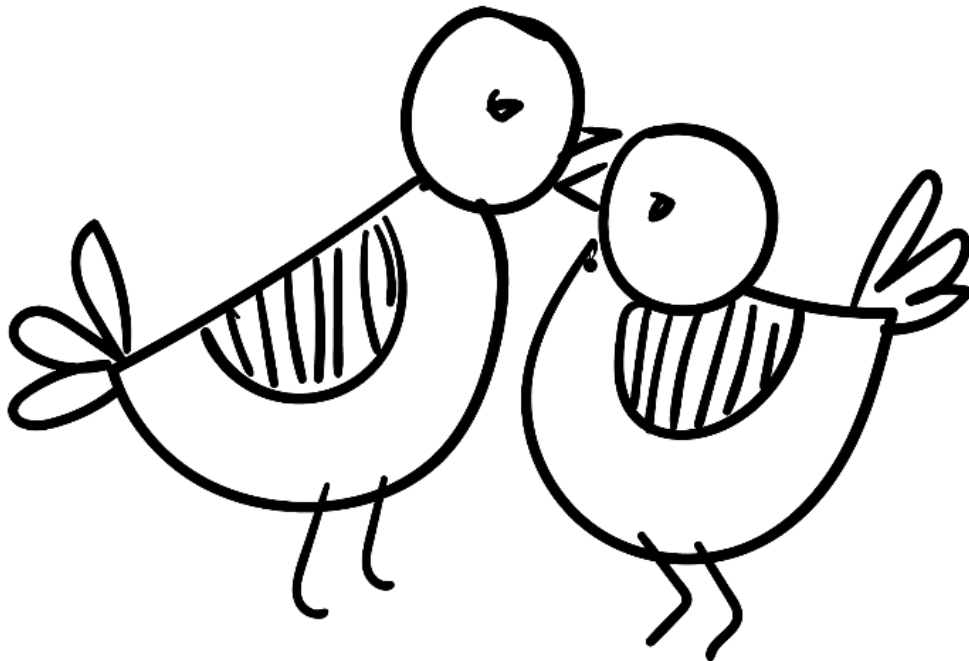
Om de camping te bereiken moet de familie Eend een plas water oversteken.

Moeder Eend, moeten we hier oversteken? Maar ik kan nog niet zwemmen! Nou Dooke, tijd voor je eerste zwemles! Zegt moeder Eend zo enthousiast mogelijk. Het is heel makkelijk, roept Dukkief vanuit het water. Gewoon flipperen en dan gaat het vanzelf. Oh ik durf niet begint Dooke te piepen. Je bent toch een eend, vraagt vader. Ja, stottert Dooke uit. Nou bewijs het dan. Huppeleke het water in. Zegt vader Eend geïrriteerd. Moeder Eend stuurt vader eend met de andere kinderen vast op pad. Kom Dooke dan gaan wij samen naar de overkant. Na wat kopje onder en gespartel heeft Dooke de slag te pakken en gaan ze achter de rest van de familie aan. Papa heeft inmiddels de camping bereikt en is met Dukkief en de rest van de kinderen de tent aan het opzetten. Lukt het een beetje? Vraagt moeder Eend. Uhm ja hoor begin maar vast met het opblazen van de luchtbedden.

's Avonds als iedereen op bed ligt, hebben vader en moeder het er over wat ze nu moeten doen. We kunnen niet op de camping blijven. Vader zegt, ik heb contact gehad met een stichting we kunnen tijdelijk antikraak gaan wonen. Nou zegt moeder Eend en voor hoelang en waar is dat dan weel niet. Hebben we dan genoeg kamers voor onze kuikens? Morgen gaan we op pad zegt papa en dan zal het vast goed komen. Welterusten schat.

De volgende morgen wordt alles opgebroken en gaan ze via de dijk richting de antikraak woningen. Papa voorop daarachter de kuikens en mama achteraan. Is het nog ver vraagt Dukkief. Nee zegt mama de dijk volgen en dan linksaf. Oh kijk uit Dukkief voor de auto, roept mama.

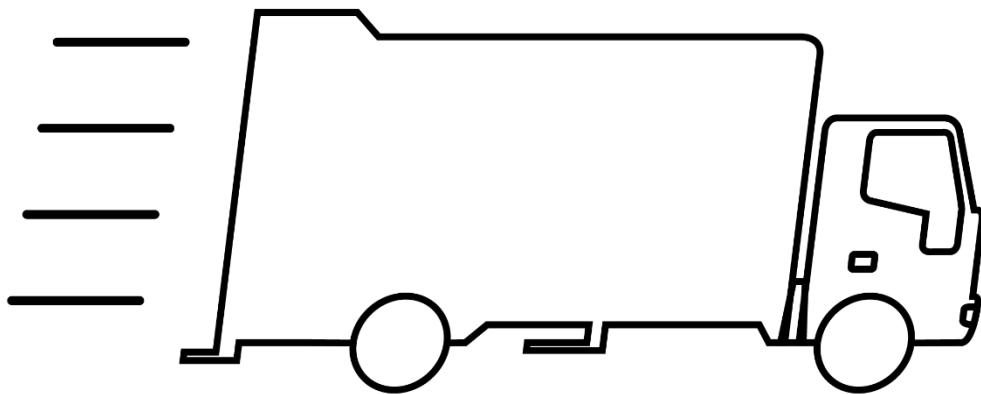
Dukkief schrikt en valt! Terwijl de auto steeds dichterbij komt. Raakt moeder helemaal in paniek, gelukkig weet vader bij Dukkief te komen en trekt hem net op tijd aan de kant.

Nadat iedereen weer van de grootste schrik af is, krijgen de kuikens instructie. De dijk is gevaarlijk. Jullie moeten goed uitkijken. We gaan dadelijk in een rijtje achter elkaar lopen en geen geouwehoer! Dat gezegd hebbende gaat de familie Eend weer verder met hun reis. Gelukkig zijn ze er bijna.

Uitgeput stapt de familie de antikraak woning in waar ze voorlopig kunnen blijven. Ze pakken gauw de spullen uit en gaan slapen. De volgende dag bij het ontbijt overleggen vader en moeder wat het plan is. Voorlopig kunnen we hier blijven, zegt Vader. En dan gaan we in de gaten houden of er iets vrijkomt.

Een paar maanden later is het zover. Vader en moeder Eend hebben een mooi nieuw huis gevonden. Het is alleen wel 10 km verder dan waar ze nu wonen en ook moeten ze een gevaarlijke weg oversteken met veel en snel verkeer. Moeder haalt diep adem. Goed dit is de laatste keer dat we gaan verhuizen toch? Ja hier kunnen we blijven lieverd, zegt Vader Eend. Dan gaan we ervoor, zegt Moeder vastberaden. Dus alle spullen worden gepakt en familie Eend begint aan hun tocht.

Het gaat voorspoedig tot ze bij die gevaarlijke weg komen. Uhm hier ga ik niet overheen, roept Dukkie. Dit is een snelweg. Met mijn korte beentjes ben ik nooit snel genoeg om aan de overkant te komen! We zullen wel moeten jongen zegt moeder met een zucht. Papa staat op de uitkijk en zo gauw er bijna geen verkeer meer is begint hij te lopen. Kom snel achter mij aan roept hij nog. Uit het niets doemt er een megagrote vrachtwagen op en rijdt papa bijna omver!

De kinderen schreeuwen het uit en mama valt bijna flauw van de schrik. Oh Schat gaat het allemaal goed roept ze uit mijn hart zit boven in mijn keel. Pfff roept papa alles oké hier en hij steekt nog een duim op om daarna vlug zijn weg te vervolgen. Dukkie en Dooke rennen achter hem aan met Mama en de andere kinderen op hun hielen. Pff roept mama we hebben het gehaald. Dit gaan we echt nooit meer doen. Die automobilisten en vrachtwagen chauffeurs houden totaal geen rekening met onze korte pootjes en flippers. We zijn hier toch helemaal niet geschikt voor zegt ze verontwaardigd.

Na het laatste stukje komen ze eindelijk aan bij hun nieuwe huis. Het is prachtig! En zoveel ruimte om lekker rond te fladderen. Er is zelfs een zwembad in de tuin! Zegt Dooke. Hier hoeven we echt niet meer weg, zegt vader tegen moeder.